
Proč svět nenávidí křesťany

By David Wilkerson

February 28, 2005 Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem vyvolil vás a postavil jsem vás, abyste šli a přinesli ovoce.“ Pak rychle dodal tato vážná slova: „A vaše ovoce aby zůstalo“ (Jan 15:16).

Tato Kristova slova se týkají všech Jeho učedníků, v každé době. V podstatě nám říká: „Ujistěte se, že vaše ovoce přetrvá v den Soudu.“

Slovo „ovoce“ znamená konat Kristovo dílo a Jeho službu zde na zemi. Jako vyzvolený jsem byl vyvolen a ustanoven, abych šel do celého světa a kázal Kristovo evangelium. Navíc jsem, jako služebník tohoto evangelia, povolán, abych činil a trénoval právě učedníky.

Nuže, existuje taková věc jako falešné obrácení. Ježíš varoval farizeje: „Bůda vám, zákoníci a farizeové, vy pokrytci, že obcházíte moře i souš, abyste obrátili jednoho člověka na víru, a když se tak stane, uděláte z něho syna pekla dvakrát více, než jste sami“ (Matouš 23:15).

Tohle jsou silná slova, ale přicházejí od Pána samotného. A Ježíš tato slova adresoval horlivým Židům, kteří obraceli ostatní na víru. To byli bibliční učenci, muži, kteří znali Písmo.

Možná si říkáš: „Cožpak to, co tu Ježíš řekl, může vůbec připadat v úvahu? Jak by mohli ti, kdo usilují o obrácení lidí na víru, zpřisobit, že se ztracení dostanou do mnohem horšího stavu?“

Ježíšova odpověď je následující. Když řekl: „Pokrytci!“, prohlašoval o farizejích: „Vaše ovoce je zlé.“ A varoval je: „Proto dostanete těžší rozsudek“ (23:14).

Farizejové, ke kterým se Ježíš obracel, se zabývali více množstvím, než aby se starali, zda v lidských srdcích dochází k pravému obrácení. Ježíš jim ve skutečnosti řekl:

„Zamykáte nebe pro své takzvané ‚obrácené.‘ A to se děje proto, že ve svém vlastním životě nemáte žádné slovo od Boha. Jdete do tak extrémních praktik při plánování, jak činit obrácené. Ale pravdou je, že lidem, kterých se dotknete, zamykáte nebe.“

Kristus nenávidí pokrytectví církevních vedoucích, kteří se více zajímají o počty než o pravé obrácení. Smutné je, že vidíme, jak stejný duch pohání příliš mnoho lidí v dnešní církvi. Rád bych věděl, jestli by Ježíš neřekl mnoha pastýřům, odpovědným za Boží dílo, něco podobného:

„Procházíte moře i zemi, abyste našli nové představy, koncepce, plány, programy. A to všechno proto, abyste dostali lidi do své církve. Jste naleptáni pokrytectvím počtů. Můžete úspěch tím, kolik osob naplní vaše sedadla.“

Mohu vám říci, že ne každý, kdo se v naší církvi nazývá křesťanem, je opravdu obrácený, spasený vyzvolený. Současně vás mohu ujistit, že jestliže sem takoví lidé přijdou a skončí jako dvojnásobné dítě pekla, bude to kvůli tomu, co slyší kázat z kazatelny. Bude to díky neúplnému poselství evangelia. Nebude to kvůli tomu, že by odmítli usvědčující pravdu Ducha svatého.

Kde jsou Janové Křtitelové dneška? Ptám se vás: kde jsou pastýři, kteří nezjemoují své poselství pro společenskou smetánku? Kde jsou kazatelé, kteří jsou tak vydaní Kristu, že kážou stejné poselství jak králem, tak chudým a pohrdaným?

Těsno se při pomýšlení, že je možné, abych já nebo kterýkoliv jiný kazatel evangelia zavíral nebe a způsobil, aby se „obrácení“ stali dvojnásobnými dítmi pekla. Přesto se to dnes děje, a všechno kvůli tomu, že někteří služebníci potřebují být milováni a chváleni ostatními. Tak kompromitují pravdu, aby je svět uznával.

Ježíš o tom mluvil. Svolal své učedníky dohromady a „na shromáždění“ všech lidí ostře pokáral náboženské zákoníky:

„Varujte se zákoníků, kteří se chtějí procházet ve slavnostních pláštích a mají rádi zdravení na tržištích a přední sedadla ve shromážděních a čestná místa při večeřích“ (Lukáš 20:46).

Stručně řečeno, říkal lidem: „Varujte se pastýřů, kteří milují chválu od lidí. Dejte si pozor na muže znalé Bible, kteří usilují o náklonnost a potlesk od lidí. Buďte obezřetní před církevními vedoucími, kteří chtějí uznání od společnosti.“

Církev, která je světem uznávaná a schválena je oxymóron, contradictio in adiecto. Je to nemožnost, nesmysl. Podle Ježíše je každá církev, kterou svět miluje, ze světa a ne Kristova:

„Kdybyste byli ze světa, svět by měl rád, co je jeho; že však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí“ (Jan 15:19).

Můj život byl mocně ovlivněn díly George Bowena, presbyteriánského misionáře, který působil v Indii v letech 1838 až 1879. Bowen se vzdal veškeré své misionářské podpory, aby se přestěhoval do slumu a žil jako tamní domorodci. Vedl velice skromný život, téměř na pokraji bída. Ale díky této své volbě za sebou zanechával svědectví o skutečné moci života v Kristu.

Tento zbožný muž varoval před příchodem ducha antikrista. Identifikoval tohoto ducha antikrista jako „ducha moderní společnosti.“ Podle Bowena infiltruje protestantskou církev postojem, metodami a morálkou širší společnosti.

Duch antikrista bude pokračovat ve svém působení, dokud bude vidět rozdíl mezi společností a církví. Za čas svět ztratí svou nenávisť ke Kristově církvi a pravým věřícím. Ustane pronásledování a církev bude světem milovaná a uznávaná. Jakmile se to stane, napsal Bowen, usedne tento duch antikrista na trůn.

Před několika měsíci, když se už téměř otevíraly dveře do Iráku pro křesťanské organizace pomoci, vyšel v New York Times nactiútrhačný článek. Tohle je možné očekávat od liberálního světského tisku. Oni možná tleskají dodávkám jídla do Iráku, ale rozhodně ne kázání Krista.

Ale tento článek citoval jednoho evangelického učenice, který byl k celému úsilí kritický. Úplně ho veřejně odsoudil, když řekl, že by si církev měla hledět svého. Tomuto muži Bible skutečně vadilo, že církev bude kázat evangelium. Tohle je světský postoj!

Čím blíže se dostáváme ke Kristovu poslání – kázání evangelia, které On ustanovil – tím víc budeme nenáviděni a pohrdáni světem. Nepřátele najdeme všude – lidi, kteří se postaví proti nám v našem zamýšlení, v našem sousedství, i v některých církvích – protože budeme naplňovat Kristovo poslání.

Opět Ježíš varuje: „Bůda vám, kdyby o vás dobře mluvili všichni lidé. Totéž přece dělali jejich otcové falešným prorokům“ (Lukáš 6:26). Dovolte, abych se zeptal: chválí vás svět? Jste miláčkem světa,

předmětem obdivu, o kom se mluví? Dostává se vám chvály na svátských událostech? Jste politicky správní ve svém působení? Nacházejí se ve vaší přítomnosti starostové, prominenti a slavní? Pak si poslechněte Ježíšova slova k vám: „Na vašem sváctví je něco falešného.“

Ježíš sám to objasňuje: jestliže se jakákoliv církev pohybuje v moci Ducha svatého a naplňuje Jeho poslání, jak přikázal, bude svát tuto církev nenávidět a pronásledovat. Podobně jako Pavel, bude její pastor považován za špínu na povrchu země. A ta církev bude nenáviděna bezbožnými politiky a bezbožnými představiteli společnosti. Budou ji nenávidět také homosexuálové, vydavatelé pornografie a nejméně ze všech odpadlí náboženští vůdci, kteří jsou duchovně mrtví.

Ale Ježíš této církvi říká:

„Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blaze vám, když vám budou zločinit a pronásledovat vás a lživě proti vám mluvit všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože vaše odplata v nebesích je veliká. Takto totiž pronásledovali prorocy, kteří byli před vámi“ (Matouš 5:10–12).

Proč svát nenávidí církev, její pastory a členy kongregace? Pravý křesťan je milující, klidný, odpouštějící a starostlivý. Ti, kdo poslouchají Ježíšova slova, jsou obětaví, mírní, pokorní a laskaví.

Tak tedy, všeobecná moudrost praví, že není přirozené nenávidět ty, kdo tě milují, žehnají ti a modlí se za tebe. Spíš lidé nenávidí jen ty, kdo jim nadávají, okrádají je a proklínají je. Takže proč jsou křesťané tak nenáviděni?

Ježíš říká jednoduše: „Jestliže vás svát nenávidí, vězte, že mne měl v nenávisti dříve než vás... Jestliže pronásledovali mě, budou pronásledovat i vás“ (Jan 15:18,20). Proč to tak je?

Církev a v ní každý služebník a vůdčí jsou nenáviděni pro své poslání. Víš, naše poslání je mnohem víc, než říkat ztraceným lidem: „Ježíš tě miluje.“ Je to víc než vyjít lidem vstříc a uchlácholit je.

Možná se v údivu stahujete zpět, když vám připomínám, o čem je naše poslání. Jednoduše řečeno, naše poslání jako křesťanů je vzít bezbožným to, co je pro ně nejvzácnější – samospravedlnost. Znamená to převést je do svobody, o které si myslí, že je to otroctví. Znamená to oddělit je od zatracujících hříchů. Požehnání vidí jako něco, co končí jen nudou a trudnomyslností.

Nejvzácnější věcí pro svátského člověka, je jeho samospravedlnost. Přemýšlej o tom: celý svůj život strávil formováním dobrého mínění o sobě. Postavil si modlu ze svých dobrých skutků. Chválí se, že má opravdu dobré srdce a je laskavý k druhým. Stručně řečeno, postavil si svou vlastní Babylonskou věž, pomník své vlastní dobrotě. Je si jistý, že je dost dobrý pro nebe a příliš dobrý pro peklo.

Tento bezbožný člověk strávil roky tím, že potlačoval své svědomí a zatvrzoval je. Naučil se utiřit každý hlas svědomí, který k němu dolehne. A teď si užívá falešného pokoje. Je tak podvedený, on skutečně věří, že ho Bůh obdivuje!

A teď, právě když umlčel hlas svého svědomí, po něm jdeš ty, nějaký křesťan. A pravdou je, že mluvíš hlasitěji než jeho umrtvené svědomí: „Dokud se znovu nenarodíš, nemůžeš vstoupit do nebeského království.“

Náhle se stáváš v mysli tohoto člověka hrozbou. Jsi někdo, kdo ho chce připravit o jeho jistotu, že s

jeho duší je všechno v pořádku. Po celý čas si myslel, že je O.K. Ale ty mu teď říkáš, že všechny jeho dobré skutky jsou jen špinavé hadry.

Říkám ti, tenhle člověk v tobě nevidí nikoho, kdo mu přináší dobrou zprávu. Ne, v jeho očích jsi mučitel, někdo, kdo usiluje o to, aby mu sebral pokojný spánek v noci.

Existují miliony lidí tohoto typu, a mnozí z nich plní každou neděli lavice v církvi. Takoví lidé si myslí, že jsou v dobré Boží milosti, protože se dostavují do církve. Ale vytvořili si svou vlastní představu toho, kdo je Kristus. Jejich Kristus je někdo, kdo je stejný jako oni. A tento Kristus není formován Božím slovem, ale jejich vlastní slepotou.

Teď přicházíš ty a říkáš jim, že bez pokání a opravdové změny života jsou ve vzpoule. Říkáš jim, že jejich bezúhonnost, úspěšnost díky vlastním schopnostem je pro Boha ohavností. A spíše než v oblíbení u Boha na ně bude vyhlit Jeho hněv, budou-li ve svých hříších pokračovat.

Přišel jsi kázat o Kristově krvi, novém narození, oddělení se od světa, o chození v pokoře a poslušnosti. Ale říkáš to lidem, kteří jsou přesvědčeni, že nic nepotřebují. Nedokážou si představit, jak by takové změny mohly přinést pokoj a štěstí. Pro ně to zní jako suchá, pustá poušť.

Některé kazatelé, kteří to teď čtou, možná namítnou: „To vůbec není moje poselství. Nikdy bych nebyl tak konfrontační.“ Jiní možná prohlásí: „Jsem povolán, abych přinášel evangelium lásky a milosti. Proto kážu nekontroverzní poselství.“

Nemohu mluvit za jiné pastory, mohu mluvit jen o tom, co znám. Po čtyřicet let až dodnes jsem kázal těm nejtvrdějším, nejhříšnějším hříšníkům na zemi: drogově závislým, alkoholikům, prostitutkám. Ale mohu vám říci, že tito hříšníci jsou mnohem méně imunní vůči evangeliu pravdy než mnozí, kteří sedí v církevních lavicích a jsou slepí ke svému stavu.

Tisíce takzvaných vřídících napříč Amerikou jsou mnohem zatvrzelejší než kdokoliv na ulicích. A žádné uhlazené, umírněné, polopravdivé evangelium nestrhne zdi jejich hříšnosti.

Saul z Tarsu byl právě takový zatvrzelý náboženský člověk. Farizeus mezi farizeji, symbol spravedlnosti ve vysoce náboženské společnosti, Saul byl tohle všechno dohromady. Takže, přišel Ježíš k tomuto muži jako někdo, kdo provádí průzkum veřejného mínění, a zeptal se ho, jestli by se nechtěl podívat na bohoslužbu v synagoze?

Ne! Saul byl sražen na zem oslepujícím světlem, plným zásahem Kristovy přítomnosti. Bylo to průrazné konfrontační setkání, které zjevilo Pavlovo srdce, přesně odhalilo jeho hříchy.

Jako služebník Kristova evangelia to mám dlat podobně. Je to můj úkol usvědčovat muže a ženy z jejich hříchu. Mám je varovat před nebezpečím, které na ně čeká, budou-li dál pokračovat ve svých cestách. A žádné množství pochlebování, lichocení nebo jemnosti nebo snahy, aby se mi podobali, jejich stav nezmění.

Jasně řečeno, jsem povolán vést lidi, aby zanechali všeho a následovali Krista, kterého pokládali za nezajímavého. Jen Duch svatý ve mně to dokáže uskutečnit.

Nerozumíte mi špatně v tom, co tu říkám. Kážu milost, milosrdenství a lásku Krista všem lidem. A

dělám to v slzách. Ale jediná věc, která pronikne zdi vztyčené zatvrzelými lidmi, je náraz Ježíšovy přítomnosti. A ten musí vyjít z úst kajících, modlících se pastorů a členů kongregace.

Ježíš řekl: „Já jsem vás ze světa vyvolil“ (Jan 15:19). Tento verš naráží přímo na jádro toho, proč jsme nenáviděni. Když jsme byli spaseni, byli jsme vyvedeni „ze světa.“ A přijali jsme svůj úkol naléhat na ostatní, aby „vyšli ze světa.“

„Že však nejste ze světa... proto vás svět nenávidí“ (Jan 15:19). Kristus v podstatě říká: „Svět vás nenávidí, protože jsem vás povolal z vašeho postavení ve společnosti. A to znamená, že jsem vás povolal z vašeho společenství, z vašich přátelských vztahů. Ale já jsem vás nepovolal jenom ven. Já jsem vás potom poslal, abyste povolávali ven každého dalšího.“

Duch protestantského antikrista usilovně pracuje, aby zabránil tomuto oddělení křesťanů od světa. Dělá to tak, že se věřícím zdá možné pobývat ve světě a stále ještě se považovat za křesťany.

Možná se ptáš: „Co přesně má Ježíš na mysli, když říká ‚svět‘?“

On nemluví jen o bezbožných žádostech, požitkářském šílenství, pornografii nebo cizoložství. Ne, „svět,“ o kterém Kristus mluví, není nějaký seznam hříšných praktik. To je jen jeho část. Mnoho muslimů „vyšlo“ ze všech těchto věcí pouhou silou vůle a strachem ze záhuby.

„Svět,“ o kterém Ježíš mluví, je neochota vydat sami sebe Jeho nadvládě. Krátce, světskost je každý pokus o smyšlování Krista s tvrdohlavostí.

Víš, když se poddáme Kristovu panství, přimkneme se k Ježíši. A jsme vedeni Duchem svatým, krok za krokem, do chození v čistotě a spravedlnosti. Začínáme si vážit Božích domluv a napomínání.

Nikdo nemůže vejít pod panství Krista, dokud nestojí tváří v tvář požadavkům Kráče. Zjistuji tuto pravdu pokaždé, když se postavím, abych kázal. Jak se tak upřeně dívám z kazatelny do našeho shromáždění, musím každý týden počítat s tím, že mezi věrnými věřícími jsou rozptýleni nevěřící, kteří sem vešli poprvé. Některé z nich jsou úspěšní obchodníci, dosahují úspěchu vlastním přičiněním a tvrdým podnikáním. Další přicházejí ze všech možných druhů zaměstnání. Ale všichni jsou zatíženi břemenem tajného hříchu. Tito lidé žijí, jak se jim líbí, nejsou pod žádnou duchovní autoritou. Ale jsou prázdní a bez iluzí. Onemocnili ze soustavného provozování požitků, které je nikdy neuspokojí.

Mohl bych jim kázat všechna možná kázání o principech a pravidlech chování, nebo jak si poradit se stresem, nebo jak jednat se strachem a vinou. Ale žádné ze všech těchto typů kázání nedostane nikoho „ze světa.“ Nezmění to srdce nikoho.

Já prostě musím říkat nevěřícímu, že jeho tvrdohlavost, umíněnost, sebejistota a tvrdošíjné úsilí udělá všechno svým způsobem ho zničí. A nakonec mu to přinese věčnou trýzeň.

Kdybych mu takové poselství nepřinesl, navždy jsem pro něj zavázel nebe. A učinil jsem z něj dvojnásobného člena pekla. Jeho postavení by bylo horší než předtím, co prošel našimi dveřmi.

Musím tomuto člověku přinést tváří v tvář poselství, že musí ukončit svou nezávislost. Musím mu ukázat, že musí vyjít ze svého iluzorního, oklamávajícího světa pocitu vlastní dobroty. Musím mu říci, že není žádná jiná cesta ke klidu a pokoji v jeho životě kromě plného vydání se Králi Ježíši.

Jinak jsem tohoto člověka oklamal. A spáchal jsem strašný hřích nejhoršího druhu pýchy: připočítal jsem si ho jako „obráceného,“ abych sám vypadal dobře. Ať se to nikdy nestane!

Jako služebník evangelia Ježíše Krista jsem povinen mluvit Jeho pravdu každému, kdo opravdu činí pokání: „Od tebe budeš nenáviděn a pronásledován.“

Ježíš se jednou obrátil k některému ze svých pozemských příbuzných a řekl: „Vás svět nemůže nenávidět“ (Jan 7:7). Tímto strašnými slovy nám Ježíš dává přímo lakmusový test pravé církve a pravého učeníka. Rád bych věděl, kolika církvím a křesťanům by bylo možné dnes říci: „Vás svět nemůže nenávidět.“

Kristus v podstatě říká: „Vy jste přinesli tolik světa do církve – tolik jste rozředili moje evangelium – že vás svět nadšeně přijímá. Stali jste se přáteli tohoto světa.“ Jakub nám dává ve své epištole toto varování: „Přátelství se světem je nepřátelství s Bohem... Kdokoli si tedy umíní být přítelem světa, stává se Božím nepřítelem“ (Jakub 4:4).

Samozřejmě, Ježíš byl přítelem politiků a hříšníků. Ale také je psáno, že byl „oddělený od hříšníků“ (Židům 7:26). Sloužil hříšníkům, ale jako ten, kdo se podrobil svému Otci. Podobně jako On jsme i my povoláni být v tomto světě, ale ne z něho.

„Pamatujte na slova, která jsem vám řekl... Jestliže pronásledovali mě, budou pronásledovat i vás“ (Jan 15:20). Nemusíš si říkat o pronásledování. Nepřijde kvůli tvé výkonnosti v zaměstnání nebo tvé rase nebo tvému zevnějšku. Ne, přijde prostě proto, že jsi učinil Krista svým Pánem.

Bůh má soucit s každým křesťanem, jehož svět nemá v nenávisti. A Bůh pomoz politikovi, který je zastáncem Krista; svět ho bude nenávidět a demonizovat.

Teď mi dovolu, abych vám uvedl slovo povzbuzení. Ačkoliv svět nenávidí a pronásleduje Kristovy pravé učeníky, nalezneme mezi členy Jeho církve vzrůstající lásku a zbožné city. Opravdu, to, co je důvodem, že nás svět nenávidí, přiměje naše spravedlivé bratry a sestry, aby nás přijímali tím více.

V nadcházejících dnech se láska v Božím domě stane ještě vzácnější. Budeme celým světem nenáviděni, terčem posměchu v médiích, zesměšňování v Hollywoodu, spolupracovníci se budou ušklíbat, společnost si z nás udělá terč posměchu. Ale až vejdemo do Božího domu, vstoupíme na místo neuvěřitelné lásky, kdy se navzájem milujeme tak, jako Kristus miluje nás.

Nebude záležet na tom, jakému pronásledování jsme čelili. Budeme přijati tímto slovy: „Buď vítán doma, bratře, vítěj doma, sestro. Tady je místo, kde jsi milován (milována).“ Budeme opět posíleni, abychom dál vycházeli, jak nám náš Pán přikázal, s Jeho pravým evangeliem.